

II Cz 132/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO. Barbara Mokras

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. G.

przeciwko Skarbowi Państwa – Lasom Państwowym Nadleśnictwa T.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Jarocinie VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z

siedzibą w P.

z dnia 18 grudnia 2013 r. sygn. akt (...)

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Jarocinie VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w P. oddalił wniosek powoda o zwolnienie od kosztów sądowych.

W uzasadnieniu podał, że sytuacja materialna i rodzinna powoda pozwala mu na uiszczenie kosztów sądowych.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia i zwolnienie go od kosztów sądowych w całości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Zwolnienia od kosztów sądowych, zgodnie z art. 102 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) może się domagać osoba fizyczna, która złożyła oświadczenie, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

W przedmiotowej sprawie składający wniosek o zwolnienie od kosztów powód nie wykazał, że nie jest w stanie ich ponieść. Podkreślić bowiem należy, że to na wnioskodawcy spoczywa ciężar wykazania zasadności złożonego przez siebie wniosku.

Powód w swoich oświadczeniach jest niekonsekwentny i zmienny. Raz twierdzi, że pozostaje we wspólnym gospodarstwie z M. G. i małoletnią córką W. i utrzymuje się z pracy w gospodarstwie rolnym, innym razem z kolei podaje, że mieszka z matką a u konkubiny i córki często przebywa, podaje również, że był zarejestrowany jako domownik u konkubiny ale od pół roku utracił ten status. Podaje również, że jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna, bez prawa do zasiłku i zarabia dorywczo 1.000 zł. miesięcznie. Jego oświadczenia są sprzeczne ze sobą, nieprzekonujące i niewiarygodne. Uznać więc należy, że słuszne jest stanowisko sądu pierwszej instancji, iż wniosek powoda o zwolnienie go od kosztów sądowych nie jest zasadny. Podkreślenia wymaga okoliczność, że instytucja zwolnienia od kosztów sądowych stanowi w istocie pomoc państwa dla osób, które z uwagi na ich trudną sytuację materialną nie mogą uiścić kosztów bez wywołania uszczerbku w koniecznych kosztach utrzymania dla siebie i rodziny. Ubiegający się o taką pomoc winien więc w każdym wypadku poczynić oszczędności we własnych wydatkach, do granic zabezpieczenia koniecznych kosztów utrzymania siebie i rodziny. Dopiero gdyby poczynione w ten sposób oszczędności okazały się niewystarczające – może zwrócić się o pomoc państwa (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24.09.1984 r. II CZ 104/84, Lex 8623). Ponadto, jak wskazał Sąd Najwyższy, dla wydatków związanych z prowadzeniem procesu strona powinna znaleźć pokrycie w swych dochodach przez odpowiednie ograniczenie innych wydatków nie będących niezbędnymi dla utrzymania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24.07.1980 r. I CZ 99/80, Lex 8257).

Przede wszystkim jeszcze raz podkreślić należy, że to na wnioskodawcy spoczywa ciężar wykazania zasadności złożonego przez siebie wniosku. W przedmiotowej sprawie powód nie uczynił zadość temu obowiązkowi. Poprzez swoje zmienne, niekonsekwentne i nieprzekonujące stanowisko nie wykazał, że nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych bez uszczerbku w utrzymaniu koniecznym sobie i rodziny.

W świetle powyższego uznać należy, że zażalenie powoda nie jest uzasadnione i na mocy art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. należało postanowić jak wyżej.